

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 593/2014
16.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље А.Н. из Р.С., чији је пуномоћник С.К., адвокат из Н.С., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“ Н.С., чији је пуномоћник З.Ж., адвокат из Н.С., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2393/13 од 10.01.2014. године, у седници већа од 16.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2393/13 од 10.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1-1262/2011 од 21.03.2013. године поништено је као незаконито решење туженог од 16.06.2011. године којим је тужиљи отказан уговор о раду са припадајућим анексом, и тужени је обавезан да тужиљу врати на рад на одговарајуће послове и да јој накнади парничне трошкове у износу од 105.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2393/13 од 10.01.2014. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 16.06.2011. године, и обавезе тужени да тужиљу врати на рад на одговарајуће послове. Тужиља је обавезана да туженом накнади парничне трошкове у износу од 114.750,00 динара. Ставом другим изреке тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 36.800,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да у побијаној пресуди није измењено чињенично стање утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са туженим закључила уговор о раду дана 18.10.2010. године, за обављање посла референт продаје 2, на којим пословима су радила два извршиоца. Управни одбор туженог је, на основу плана реорганизације туженог, на седници од 16.05.2011. године донео одлуку о изменама програма пословања туженог за 2011. годину, а Скупштина Града Новог Сада је 27.05.2011. године дала сагласност на ову одлуку. Према одлуци Управног одбора, директор туженог је 07.06.2011. године донео Правилник о организацији и систематизацији послова туженог, којим нису били предвиђени послови референта продаје 2, на којима је радила тужиља и још један извршилац. Побижаним решењем од 16.06.2011. године тужиљи је отказан уговор о раду у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду, услед престанка потребе за обављањем послова на којима је радила, и константовано је да тужиљи није могло бити обезбеђено обављање других послова код послодавца, нити њено оспособљавање за друге послове. Тужиљи је исплаћена отпремнина.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења којим јој је отказан уговор о раду и враћање на рад код туженог.

С обзиром да је код туженог услед организационих промена донет Правилник о организацији и систематизацији послова којим више нису били предвиђени послови које је тужиља обављала и да није било могућности да се тужиља премести на друго радно место код послодавца, те да је тужиљи исплаћена отпремнина, побијано решење о отказу уговора о раду је законито у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09), и тужени није у обавези да тужиљу врати на рад у смислу члана 191. став 1. тог закона. Ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права и наводи да тужени није применио критеријуме приликом утврђивања вишка запослених, прописане чланом 55. Колективног уговора туженог. Међутим, послодавац је у обавези да примени прописане критеријуме у случајевима када је дошло до смањења броја извршилаца на одређеним пословима, а не и у ситуацији када више није предвиђено обављање одређених послова, у овом случају послова референта продаје 2, на којима је тужиља радила.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић,с.р.**